

Jag får t. underrätta er, att... — *T. med*, prep. I förening med, tillsammans med.

TILLIMMA, v. a. 1. Genom limning fästa. — Äfv. *Limma till*.

TILLINTETGÖRA, v. a. 2. (böjes som *Göra*) Bringa till intet, förstöra, omintetgöra. *T. ens makt, planer, afsigter, förehafvanden*. — Äfv. *Göra till intet*. — *Tillintetgörande*, n. 4.

TILLIT, ti'lli't, m. sing. Förtröstan. *Sätta sin t. till*, förtrösta på.

TILLITA, v. a. 1. Se *Anlita*. *T. läkare*. *T. en om något*. *T. människors hjälpsamhet*. — *Tillitande*, n. 4.

TILLITTSFULL, a. 2. Se *Förtröstansfull*.

TILLJEMNA, v. a. 1. Se *Jemna*. — Äfv. *Jemna till*. — *Tilljemnande*, n. 4. o. *Tilljemning*, f. 2.

TILLKALLA, v. a. 1. Kalla till (person, ställe eller förrättning). *T. läkare, vittnen*. *T. någon till en förrättning*. — *Tillkallande*, n. 4.

TILLKALLELSE, f. 3. Handlingen, då någon tillkallas.

TILLKAPA SIG, v. r. 1. (fam.) Se *Tillskansa sig*.

TILLKASTA, v. a. 1. Kasta något till en. *T. en ett tåg*. — Äfv. *Kasta till*.

TILLKITTA, v. a. 1. Med kitt täppa. — Äfv. *Kitta till*. — *Tillkittande*, n. 4. o. *Tillkittning*, f. 2.

TILLKLAPPA, v. a. 1. Genom klappning hoppacka, jemna. — Äfv. *Klappa till*. — *Tillklappande*, n. 4. o. *Tillklappning*, f. 2.

TILLKLIPPA, v. a. 3. Efter mått klippa stycken af ett tyg, att deraf förfärdiga ett plagg. *T. en rock, en klädning*. — Äfv. *Klippa till*. — *Tillklippande*, n. 4. o. *Tillklippning*, f. 2.

TILLKLISTRA, v. a. 1. Fästa med klister. — Äfv. *Klistra till*. — *Tillklistrande*, n. 4. o. *Tillklistring*, f. 2.

TILLKLUDDA, v. a. 1. (fam.) Göra något på ett kluddigt sätt. — Äfv. *Kludda till*.

TILLKLÄMMA, v. a. 2. Genom klämning tilltrycka. — Äfv. *Klämma till*. — *Tillklämmande*, n. 4. o. *Tillklämning*, f. 2.

TILLKNACKA, v. a. 1. Genom knackning tillsluta eller fästa. — Äfv. *Knacka till*.

TILLKNYTA, v. a. 3. (böjes som *Knyta*) Med knut hopfästa, tillsluta. *T. en säck*. — Äfv. *Knyta till*. — *Tillknytande*, n. 4. o. *Tillknytning*, f. 2.

TILLKNÄPPA, v. a. 2. Genom knäppning fästa ihop eller tillsluta. *T. en rock*. — Äfv. *Knäppa till*. — *Tillknäppande*, n. 4. o. *Tillknäppning*, f. 2.

TILLKOKA, v. a. 1. o. 2. 1) Tillaga genom kokning. — Vanligare *Koka till*. — 2) Till något förut kokt, eller till något som kokar, tillägga ett ämne och låta det dermed koka tillsammans.

TILLKOMMA, v. n. 3. (böjes som *Komma*) 1) Komma till någon eller något förut varande. Se äfv. *Tillstöta*, bem. 1. Både om sak och person. *Om en tredje t-mer*. *Här t-mer den omständigheten, att...* *T-me ditt rike*, må vi blifva delaktige af ditt rike. — 2) Som på grund af rätt bör tillhöra någon. *Den andel honom t-mer*. — 3) Tillfalla, blifva ens tillhörighet. *Denna egendom har t-mit honom genom arf*. — 4) Tillböra, vara tillständig, passa, egna, anstå. *Det t-mer ej mig att afgöra den frågan*. — 5) Uppkomma, uppstå; tillstöta. *Ingen vet, huru*

verlden t-mit. *Stulligen t-kom en feber, som ändade hans lif*. — För alla bem. säges äfven *Komma till*. — *T-nde*, part. pres. Brukas i fråga om tid akjektivt och betyder då: *Kommande, blifvande, framtida*. *T. tider, släkten*. *Det t. lifvet*. — Substantivt säges: *Det t.*, den kommande tiden; äfv. lifvet efter detta. *Glömma det t. för det närvarande*. — *T-men*, part. pret.

TILLKOMMELSE, f. 3. (bibl.) Ankomst. *Christi t. till domen*.

TILLKOMST, c. 3. 1) Händelsen, att någon eller något tillkommer. *En tredje persons t.* — 2) Uppkomst, upphof, ursprung. *Verldens t.* — 3) Återkomst.

TILLKONSTLA, v. a. 1. Göra konstlad, allt för konstig, krånglig; intrassla. — *T-d*, part. pass. o. adj. *Konstlad*, med öfverdrifven konst utarbetad, krånglig, tillgjord.

TILLKOST, m. sing. Se *Sofvel*; äfv. *Efterrätt*.

TILLKRAMA, v. a. 1. Krama ihop. — Äfv. *Krama till*.

TILLKRÅKA, f. 1. Fågel af Hackspettslägtet, svart, med karmosinröd hufva. *Picus martius*. — *Kallas äfv. Spillkråka, Svart Hackspett*.

TILLKRÅNGLA, v. a. 1. (fam.) Göra krånglig, invecklad; hoptrassla. — Äfv. *Krångha till*. — *Tillkrånghing*, f. 2.

TILLKRÄKTA, v. a. 1. *T. sig*, olagligen och med våld tillskansa sig.

TILLKÄMPA, v. a. 1. *T. sig*, genom kamp och strid förvärfva, vinna.

TILLKÄNNA, tilltj'anna. *Gifva t.*, se *Tillkännagifva*. *Gifva en något t. Gifva sin vilja t. Gifva sig t.*, säga, yppa, hvem man är; äfv. (om sak) yppa sig, uppenbara sig.

TILLKÄNNAGIFVA, v. a. 3. (böjes som *Gifva*) 1) Låta veta, låta förstå. *T. något för allmänheten*. — *Syn*. Förkunna, Bekantgöra, Offentliggöra, Annmäla, Avertera, Notificera, Annonsera. — 2) Göra uppenbar. *Han t-gaf genom denna handling, att...* *Delta t-ver, att...* — Äfv. *Gifva tillkänna* (för begge bem.). — *Syn*. Uppenbara, Röja, Yppa, Båda, Angifva, Antyda. — *Tillkännagifvande*, n. 4.

TILLKÖPA, v. a. 2. Genom köp tillägga. *T. jord till en egendom*. — Äfv. *Köpa till*.

TILLKÖRA, v. a. 2. 1) Genom körning göra väl banad. *T. en väg*. — 2) *T. hästar*, se *Inköra*, bem. 2.

TILLMJUKA, v. a. 1. Göra mjuk, mjukare. **TILLMULNA**, v. impers. 1. (fam.) Alldeles mulna. — Vanligare *Mulna till*.

TILLMURA, v. a. 1. Genom murning stänga. *T. en dörr*. — Äfv. *Mura till*.

TILLMÅLE, n. 4. (af gamla ordet *Måle*, röst, tal) Beskyllning, förebräelse. *Göra en hård t-n*.

TILLMÅLESDRYCK, m. 3. (ford.) Dryck, som tömdes till välkomsthelsing.

TILLMÄSKA, v. a. 1. *T. dricka, brännvin*, af malt tillreda mäsik att deraf brygga dricka eller bränna brännvin.

TILLMÄSKNING, f. 2. 1) Beredning af mäsik. — 2) Tillmäskadt malt, mäsik.

TILLMÄTA, v. a. 2. 1) Mäta och öfverlemna till någon. — 2) (fig.) Tillskrifva, tilldela, tillägga. — *T. sig*, v. r. Tillvälla sig.

TILLNAMN, n. 3. 1) Det namn, en person bär såsom tillägg till för- eller dopnamnet, vare sig ärfdt eller sjelftaget. — 2) Vedernamn, som tillägges en konung. *Magnus med t-et Ladulås*. *Gustaf II Adolf med t-et den Store*.